

K O P I .

Oslo, 8. mars 1951.

Herr O. Schiötz,

Barkåker.

I anledning av Deres forespørsel av 2. mars 1951 skal jeg meddele.

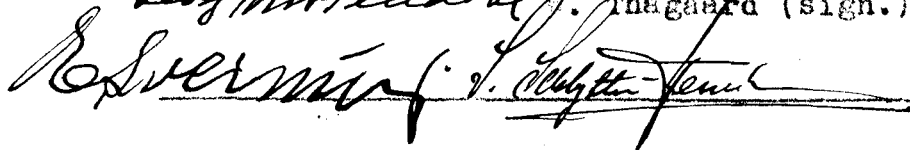
Straffelovens bestemmelser mot forræderi ble skjerpet ved forskjellige anordninger i London. Blant annet ble det ved en anordning av 22. januar 1942 innført straffeansvar for medlemskap i Nasjonal Samling, nazistisk hird eller annen organisasjon som ydet fienden bistand eller som medvirket til det. Jeg har ikke greie på hvem som deltok i forberedelsen ~~til~~ av denne anordning eller i tidligere anordninger som skjerpet straffen for forræderi. Det må de i tilfelle spørre Justisdepartementet om.

Landssvikanordningen som ble gitt ved kgl.res. av 15. desember 1944 ble forberedt i Norge av et utvalg som var oppnevnt av Hjemmefrontledelsen. Utvalget bestod av høyesterettsadvokat Sven Arentzen, daværende avsatt prispolitifullmæktig Jens Chr. Hauge, høyesterettsdommer Erik Solem og meg. Anordningen er på mange punkter blitt fullstendig misoppfattet. Den medførte ingen straffeskjerpning men ga adgang til å idømme mildere straffer enn det var adgang til etter de tidligere gjeldende bestemmelser.

Riktig avskrift:

Arbødigst

Erik Thagaard (sign.)

Notat.

Ovennevnte kgl.res. av 15/12-44 ble hemmeligholdt av regjeringen i London til etter kapitulasjonen. Landssvikloven er ingen amnesti lov, som det senere er blitt forsøkt hevdet. Dens hensikt var å kunne ramme titusener på titusener av landsmenn som ikke kunne straffes etter de tidligere gjeldende bestemmelser. Den ble gitt tilbakevirkende kraft mot grunnlovens klareste bestemmelse. Når en kjenner Arentzens virke som riksadvokat under "rettsoppgjøret", Solem som dettes krasseste lagrettsdommer og Hauges medvirkning ved "likvideringene" under okkupasjonen, så er det klart for enhver, at disse mens hensikt umulig kan ha vært å innføre mildere straffebestemmelser.